

Мрзим кад морам да кажем: „Шта сам рекао?“

Данас је објављена вест да је веће Апелационог суда у Београду укинуло пресуду од 12 година затвора Илији Јуришићу, на коју је био осуђен због издавања нередбе за напад на „Тузланску колону“.

У првом делу изнео сам неке од разлога због којих мислим да ће „реформисано“ правосуђе донети једину могућу пресуду – практично ослобађање оптуженог. Као што се из претходног да видети, то се и догодило.

Овога пута намера ми је да отворим питање (не)рада државних органа који је довео до ослобађања Јуришића. Јер Илија Јуришић је крив, ако не баш за ратни злочин, а оно за учешће у оружаном побуну против СФРЈ, служење у непријатељским оружаним формацијама, рушење уставног поретка – што су озбиљна кривична дела, за која је морао да одговара кад нам се тако лепо наместио на београдском аеродрому. Укидање првостепене пресуде по оптужници за ратни злочин и укидање притвора практично значе да Јуришић може да напусти Србију, а кад се једном дочепа Босне, онда му можемо ставити соли на реп...

Нисам од оних који скачу на стражње ноге кад год МУП и БИА ухапсе неког Србина кога неко тражи због сумње да је извршио ратни злочин. Међутим, као Србин и грађанин Србије немам ни мало симпатије за државне органе, плаћене и преплаћене да служе интересима овог народа који „опуштено“ дозвољавају да се ноторни кривци извуку због недостатка доказа.

Пре двадесет пет-шест година у Загребу је вођен судски процес у коме се судило министру унутрашњих послова НДХ Андрији Артуковићу. Иако је за њим скоро четрдесет година на снази била потерница за ратни злочин, америчка администрација је одбијала да га изручи Југославији због „оправдане сумње да г. Артуковић у комунистичкој Југославији неће имати правично суђење...“ Онда се десило нешто што је Американце одједном определило да поверују у правичност југословенских судија. Артуковић је као стар човек почео да копни и схвативши да му се ближи крај - одлучио

да би било добро да живот заврши у земљи којој је посветио цео свој живот, Хрватској.

Југословенски медији су егзалтирано пренели вест о изручењу, али појавила се теорија завере: Андрија Артуковић је оптужен за кривична дела за која није крив, или је његова кривица незнатна, или чак нису ни извршена. Заверу су сковали кругови блиски антикомунистичком Стејт департменту, католичкој цркви и сепаратистичком покрету „у Хрвата“, оперативни део одрадила је Служба државне сигурности СР Хрватске.

Циљ завере је био да се Артуковићу (чији је брз крај неизбежан) омогући да добије судски процес у социјалистичкој Југославији, да буде осуђен на основу изјава лажних сведока и да када за то дође време, одлуком суда неке нове НДХ буде рехабилитован као жртва политичког монтираног процеса. За човека који је био оснивач Јасеновачког логора, творац расних закона и кривац за злочине којих су се грозили и Немци – загребачки Окружни јавни тужилац нашао је „доказе“ који га доводе у везу једино са стрељањем „неколико стотина“ партизана у Жумберку, „великог броја“ цивила „у близини Вргинмоста“ и „четири-пет стотина“ Јевреја „код“ Керестинца.

Дакле, нигде времена и тачног места злочина, тачног броја жртава ни имена извршилаца - оптужница идеална да се оквалификује као политички мотивисана и монтирана, као наручена за екипу „повјесничара“ који ће убрзо затражити обнову поступка и рехабилитацију једног од идеолога хрватске независности.

Све је толико очигледно да не може бити случајно. Исти случај је и са Јуришићевим суђењем. Разлика је једино у томе што су за интерес Андрије Артуковића радили Хрвати који га никад нису ни доживљавали као неког злочинца, а у корист Јуришића раде одређени Срби. Шта их мотивише?

Ако је тачно оно што сам о марифетлуцима тужилаштва навео у првом тексту на ову тему одлука Апелационог суда није ни могла бити другачија. Сада се поставља питање хоће ли неко у тужилаштву одговорати за довођење суда у заблуду?

Хоће ли председник већа које је пресудило у првом степену одговорати што је прихватио као доказ лаж помоћника тужиоца? Чак не ни фалсификат, него чисту лаж јер подсећам – Јуришићу се судило као неком ко је прекршио споразум који су склопиле СРЈ и БиХ, а

На истом задатку (2)

Пише: Драгослав Павков
понедељак, 11 октобар 2010 18:02

онда се испоставило да такав споразум никад нико није видео, па ни судско веће. Због тога верујем да овде има места и за кривичну одговорност како оних који су свесно довели у заблуду суд, тако и оних који су им поверовали на реч.

Боље је сто кривих ослободити него једног невиног осудити.

Илија Јуришић је сигурно крив за нешто, чим је устао против своје државе и против дојучерашњих комшија који су само тражили равноправност у новој подели карата на Балкану. Али, ако за његову кривицу нема доказа, није праведно држати га у затвору само зато што се тако свиђа лажљивом тужиоцу.

Овде се такође намеће следеће питање: Ако је ово тужилаштво способно да манипулише и подмеће у овом случају, на шта је још способно?

Иза Илије Јуришића стала је држава Босна и Херцеговина са свим својим службама, ресурсима и дипломатијом. Ко ће на пример стати иза ових клинаца у подераним патикама који су јуче похапшени, а који су протествовали управо против система вредности који брани режим и органи које је тај режим поставио?

У свему овоме Јуришић је периферан; Рат у Босни се већ петнаест година води политичким средствима. Циљ је исти – уништење Републике Српске и свођење Срба на националну мањину која ће бити мајоризована или присиљена на сеобу у матичну државу.

Када се сетим да их овде чекају тужилац Вукчевић, његов заменик Петровић и портпарол Векарић – не бих им био у кожи. Уосталом, не бих био ни у својој, али ко ме пита?